

Sygn. akt VI Ga 75/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Bartczak -Sobierajska (spr.)

Sędziowie: SO Joanna Rusińska

SO Marek Lewandowski

Protokolant sekr. sądowy Małgorzata Barabasz

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2016 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa T. W.

przeciwko P. L. (1) i D. W. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 8 lutego 2016 r., sygn. akt V GC 378/15

oddala apelację.

Joanna Rusińska Małgorzata Bartczak- Sobierajska Marek Lewandowski

(...)

Z.

(...)

2. (...)

T., dnia 26.08.2016r.

Sygn. akt VI Ga 75/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy we Włocławku wyrokiem z dnia 8 lutego 2016 r. oddalił powództwa T. W. przeciwko D. W. (1) o zapłatę kwoty 37.513,71 zł i P. L. (1) o zapłatę kwoty 20.878,43 zł oraz obciążył Skarb Państwa kosztami sądowymi, od ponoszenia których powód był zwolniony.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, iż powód T. W. wniósł o zasądzenie od pozwanego D. W. (1) kwoty 37.513,71 zł z ustawowymi odsetkami tytułem odszkodowania za niewystawienie przez pozwanego faktury VAT oraz wierzytelności

z tytułu obciążeń powoda kosztami i stratami spowodowanych przez pozwanego przy wykonywaniu umowy z dnia 12 kwietnia 2013 r.

Według powoda, z racji niewystawienia przez pozwanego faktur VAT na kwotę równowartości jego wynagrodzenia, tj. 32.385 zł brutto, powód nie mógł skorzystać z prawa do odliczenia podatku VAT naliczonego od ceny za wykonane dzieła.

Powód zawarł z pozwanym umowę w dniu 12 kwietnia 2013 r. o wykonanie termomodernizacji budynku mieszkalnego wielorodzinnego zlokalizowanego w C. przy ul. (...). Pozwany zawarł umowę jako wykonawca wspólnie z P. L. (1). Powód w trakcie wykonywania robót przez pozwanego, wypłacał zaliczki pieniężne na podstawie kasowych dowodów wypłat. Powód wypłacił pozwanemu w sumie 40.078,59 zł. Pozwany nie wykonał jednak wszystkich prac objętych umową. Po zakończeniu robót, strony sporządziły rozliczenie wykonanych prac. Pracę pozwanego wyceniono na kwotę 32.385,00 zł. Wynagrodzenie należne pozwanemu jest niższe aniżeli wynagrodzenie drugiego wykonawcy, P. L. (1), gdyż ten wykonał tzw. strukturę ścian. Pozwany D. W. (1) nie był obecny przy sporządzaniu rozliczenia, jednakże drugi z wykonawców, P. L. (1), potwierdził zakres wykonanych prac. Wobec powyższego, powód wypłacił pozwanemu o 7.693,59 zł więcej, aniżeli należne wynagrodzenie. W tej sytuacji powodowi przysługuje roszczenie o zwrot nadpłaconej kwoty.

Powód podpisał umowę z pozwanym jak przedsiębiorca z przedsiębiorcą. Pozwany legitymował się numerem NIP, który przedstawił powodowi. Przedmiotem wskazanej umowy było wykonanie dzieła, a podstawą rozliczenia miały być faktury VAT, wystawione po wykonaniu dzieła. Umowa, którą pozwany zawarł z powodem miała zostać rozliczona wystawionymi przez pozwanego fakturami VAT (§ 8 umowy) oraz ceny zawarte w umowie były cenami brutto, tj. zawierającymi 23% podatku VAT. Pozostałe elementy umowy również wskazywały na obustronnie profesjonalny charakter stron podpisujących umowę (np. § 13 – możliwość odstąpienia z powodu ogłoszenia upadłości Wykonawcy). Pozwany w swoim imieniu zawierał także dalsze umowy mające za przedmiot realizację niniejszej umowy (np. najem rusztowania). Ponadto pozwany współpracował z powodem w charakterze podwykonawcy na innych inwestycjach, np. wykonywaniu elewacji budynków szkoły podstawowej i gimnazjum w zespole szkół w Gminie W.. Okoliczności te wskazują na faktyczne prowadzenie działalności gospodarczej przez pozwanego.

Powód prowadził działalność gospodarczą do grudnia 2014 r., a następnie został wykreślony z (...). Wobec faktu niewystawienia faktur VAT przez pozwanego, powód poniósł szkodę w wysokości 6.055,73 zł (kwota stanowi równowartość 23% podatku VAT wliczoną w kwotę 32.385,00 zł). Na skutek zaniechania pozwanego, powód poniósł zatem szkodę i jej związek z nie wystawieniem faktury przez pozwanego ma niewątpliwie cechy adekwatnego związku przyczynowego. Brak faktury, a co za tym idzie możliwości uzyskania zwrotu podatku VAT, oznacza realną szkodę dla powoda.

Ponadto niewystawienie faktur VAT przez pozwanego spowodowało szkodę u powoda w postaci niemożności wliczenia w koszt uzyskania przychodu kwoty netto z wystawionych faktur VAT z tytułu podatku dochodowego. Zaniechanie pozwanego spowodowało niemożność zaliczenia kwoty netto z wystawionych faktur do kosztów uzyskania przychodu, a tym samym powód nie był w stanie obniżyć swojego zobowiązania z tytułu podatku dochodowego. Wskazana szkoda pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z zaniechaniem pozwanego. Powód rozlicza się w systemie podatku liniowego w wysokości 19%. Kwota netto z wystawionych faktur VAT powinna wynosić 26.329,27 zł. Z racji niemożności wliczenia wskazanej kwoty w koszt uzyskania przychodu, powód musiał odprowadzić podatek dochodowy w wysokości 5.002,56 zł ($26.329,27 \text{ zł} \times 19\% = 5.002,56 \text{ zł}$) Tym samym, na skutek zaniechania pozwanego, powód poniósł szkodę we wskazanej wysokości.

Powodowi przysługuje również roszczenie względem pozwanego solidarnie z P. L. (1), z tytułu szkód wyrządzonych przy realizacji umowy z dnia 12 kwietnia 2013 r. o termomodernizację budynku mieszkalnego wielorodzinnego zlokalizowanego w C. przy ul. (...). Pozwany zawarł tę umowę oraz wykonywał ją wspólnie z P. L. (1). W trakcie prac pozwanego przy termomodernizacji budynku, spowodował on wiele szkód, w szczególności polegającej na uszkodzeniu oraz porysowaniu okien i szyb w budynku. Powód został obciążony przez Wspólnotę Mieszkaniową

kosztem wymiany i naprawy wspomnianych uszkodzeń, ponadto Wspólnota obciążyła powoda kosztami robót porządkowych, kosztami wywozu nieczystości, kosztami zużytej energii elektrycznej oraz wody, a także kosztami wywozu złomu. Ostateczna kwota obciążenia pozwanego przez Wspólnotę Mieszkaniową wyniosła kwotę 18.761,83 zł. Wspólnota Mieszkaniowa w C. przedstawiła dokumenty potwierdzające wysokość kosztów spowodowanych działaniem pozwanego oraz P. L. (1) i obciążyła nimi powoda T. W., odmawiając wypłaty części wynagrodzenia. Zgodnie z umową zawartą przez powoda z P. L. (1) i D. W. (1), to wykonawcy tej umowy byli odpowiedzialni za teren budowy w rozumieniu przepisów prawa budowlanego (§4 ust. 3 umowy), byli zobowiązani odpowiednio strzec terenu budowy (§ 4 ust. 4 umowy) oraz zobowiązani byli strzec bezpieczeństwa mienia i osób znajdujących się na terenie budowy w trakcie wykonywania prac (§ 4 ust. 5 umowy). Oznacza to, iż powodowi przysługuje solidarnie względem pozwanego oraz P. L. (1) roszczenie o naprawienie szkody spowodowane ich zachowaniem oraz stanowiące nienależyte wykonanie umowy. Powód wzywał zarówno pozwanego, jak i P. L. (1). Wezwania powoda pozostały bez odzewu.

Niniejszym pozwem powód dochodził od D. W. (1):

- kwoty 7.693,59 zł – z tytułu nadpłaconych zaliczek na poczet umowy z dnia 12 kwietnia 2013 r.,
- kwoty 6.055,73 zł – z tytułu szkody poniesionej z powodu nie wystawienia faktur VAT, a co za tym idzie, braku możliwości skorzystania z prawa do odliczenia podatku VAT naliczonego od ceny za wykonanie dzieła,
- kwoty 5.002,56 zł – z tytułu szkody poniesionej z powodu niemożności wliczenia w koszt uzyskania przychodu kwoty netto z wystawionych faktur VAT z tytułu podatku dochodowego,
- kwoty 18.761,83 zł – z tytułu szkód spowodowanych przy realizacji umowy z dnia 12 kwietnia 2013 r.

Łącznie daje to kwotę 37.513,71 zł, która stanowi wartość przedmiotu sporu.

W odpowiedzi na pozew pozwany D. W. (1) wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu przyznał fakt zawarcia umowy z dnia 12 kwietnia 2013 r. Stwierdził jednak, że w tym okresie, ani on, ani P. L. (1) nie prowadzili działalności gospodarczej, o czym doskonale wiedział powód. Umowa o wykonawstwo została zawarta na zasadzie umowy o dzieło. Strony umowy uzgodniły rozpoczęcie robót budowlanych na dzień 06.05.2013 r. Faktycznie prace rozpoczęto dopiero dnia 18 czerwca 2013r. z uwagi na brak wymaganych pozwoleń na rozpoczęcie prac budowlanych z winy powoda jako wykonawcy inwestycji.

Sprawa przeciwko D. W. (1) została zarejestrowana pod sygnaturą V GC 378/15.

W pozwie przeciwko pozwanemu P. L. (1) powód domagał się zasądzenia kwoty 20 878,43 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz zasądzenia kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazał, że łączyły go z pozwanym dwie umowy: z dnia 15 lipca 2013 r. o wykonanie robót remontowych Powiatowej Komendy Policji w A. oraz z umowa z dnia 12 kwietnia 2013r. o wykonanie termomodernizacji budynku mieszkalnego wielorodzinnego zlokalizowanego w C. przy ul. (...) (tę drugą umowę pozwany zawarł jako wykonawca wspólnie z D. W. (1)). Należność z tytułu obu umów dla pozwanego wyniosła 69.865,00 zł (32.000 z tytułu realizacji umowy w A. i 37.865,00 zł z tytułu realizacji umowy w C.). Na poczet wykonania tych umów powód wypłacił pozwanemu zaliczki w wysokości 48.125,26 zł. Zaliczki były wypłacane na podstawie dowodu kw. Każda wypłata była potwierdzana podpisem powoda. Zaliczki były wypłacane na poczet realizacji obu umów. Odejmując od kwoty należności zaliczki wypłacone przez powoda pozostaje niezapłacona kwota 21.739,74 zł na rzecz pozwanego. Odnośnie do niewystawienia faktur VAT i poniesionej szkody wskutek niemożności odliczenia podatku VAT, powód powołał te same okoliczności co w pozwie przeciwko D. W. (1).

Powód wskazał, iż w tym przypadku poniósł szkodę w wysokości 13.064,19 zł (kwota stanowi równowartość 23% podatku VAT wliczoną w kwotę 69.865 zł). Kwota netto z wystawionych faktur VAT powinna wynosić 56.800,81 zł. Z racji niemożności wliczenia wskazanej kwoty w koszt uzyskania przychodu, powód musiał odprowadzić podatek dochodowy w wysokości 10.792,15 zł (56.800,81 zł x 19%; kwota 59.800,81 zł stanowi kwotę netto, gdyby pozwany wystawił faktury). Tym samym, na skutek zaniechania pozwanego, powód poniósł szkodę we wskazanej wysokości.

Powód wzywał pozwanych do zapłaty, jednakże wezwania pozostały bez odpowiedzi. Powód podkreślił, że od przysługującego mu roszczenia względem pozwanego P. L. (1) w wysokości 42.618,14 zł., należy potrącić kwotę 21.739,74 zł przysługującą pozwanemu względem powoda. Wobec tego kwota dochodzona pozwem wynosi 20.878,43 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany P. L. (1) wniósł o oddalenie powództwa. Przyznał fakt zawarcia umowy z dnia 12.04.2013 r. oraz umowy z dnia 15.08.2013 r.

Pozwany podniósł, że w dniu zawarcia umowy, ani on, ani D. W. (1) nie prowadzili działalności gospodarczej, o czym powód doskonale wiedział.

Sprawa przeciwko P. L. (1) została zarejestrowana pod sygnaturą V GC 379/15.

Obie sprawy zostały połączone do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Według Sądu Rejonowego, w kontekście podstawy faktycznej obu powództw, stan faktyczny w niniejszej sprawie w zasadzie nie jest sporny. Powód dochodził od pozwanych odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy z dnia 12 kwietnia 2013r.

Według powoda nienależyte wykonanie umowy polegało na tym, że:

- 1) obydwaj pozwani, pomimo stosownego zapisu w umowie, nie wystawili faktur VAT, przez co narazili go na wymierne straty finansowe w sferze podatkowej;
- 2) pozwani w sposób niewłaściwy wykonali powierzone prace budowlane, przez co powód poniósł wymierne koszty usunięcia wad;
- 3) ponadto w stosunku do D. W. (1) swoje roszczenie powód wywodził z przepisów o nienależnym świadczeniu, gdyż jak stwierdził, w trakcie budowy wypłacił mu więcej niż wartość wykonanych przez pozwanego prac.

Z art. 471 k.c. wynikają trzy przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej dłużnika:

- niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania;
- spowodowana tym faktem szkoda;
- istnienie normalnego związku przyczynowego między naruszeniem przez dłużnika więzi zobowiązaniowej, a szkodą wierzyciela.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że w pierwszym rzędzie powód winien udowodnić, że poniósł szkodę, zarówno co do zasady jak i wysokości, która jest wynikiem nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwanych. Zdaniem Sądu pierwszej instancji, powód nie przedstawił takiego dowodu. Swoje żądanie oparł wyłącznie o sporządzone przez siebie dokumenty, które świadczą jedynie o tym, że zostały przez niego wystawione.

Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że według powoda pozwany D. W. winien wystawić fakturę z tytułu wykonanych robót na kwotę 32.385,00 zł brutto. W tej sytuacji powodowi przysługiwałoby prawo do obniżenia naliczonego podatku VAT o kwotę 6 055,73 zł (kwota stanowi równowartość 23% podatku VAT wliczoną w kwotę 32.385,00 zł). Swojej szkody powód upatruje w fakcie niemożliwości zwrotu podatku VAT w tej kwocie.

Ponadto niewystawienie faktur VAT przez pozwanego spowodowało niemożność wliczenia przez powoda w koszt uzyskania przychodu kwoty netto z wystawionych faktur VAT z tytułu podatku dochodowego. Zaniechanie pozwanego spowodowało niemożność zaliczenia kwoty netto z wystawionych faktur do kosztów uzyskania przychodu, a tym samym powód nie był w stanie obniżyć swojego zobowiązania z tytułu podatku dochodowego.

Powód rozliczał się w systemie podatku liniowego w wysokości 19%. Kwota netto z wystawionych faktur VAT powinna wynosić 26 329,27 zł. Z racji niemożności wliczenia wskazanej kwoty w koszt uzyskania przychodu, powód musiał odprowadzić podatek dochodowy w wysokości 5 002,56 zł.

Z kolei pozwany P. L. winien wystawić fakturę z tytułu wykonanych robót na kwotę 69.865,00 zł brutto. W tej sytuacji powodowi przysługiwałoby prawo do obniżenia naliczonego podatku VAT o kwotę 13.064,19 zł (kwota stanowi równowartość 23% podatku VAT wliczoną w kwotę 69.865,00 zł). Swojej szkody powód upatruje w fakcie niemożliwości zwrotu podatku VAT w tej kwocie.

Kwota netto z wystawionych faktur VAT powinna wynosić 56.800,81 zł. Z racji niemożności wliczenia wskazanej kwoty w koszt uzyskania przychodu, powód musiał odprowadzić podatek dochodowy w wysokości 10.792,15 zł.

Pozostaje poza sporem, że obydwaj pozwani podpisali umowę, w której zobowiązali się do wystawienia stosownych faktur VAT z tytułu wykonanych przez nich robót oraz, że faktur tych nie wystawili. W tym znaczeniu ich odpowiedzialność za ewentualną szkodę powoda w sferze fiskalnej (podatkowej) co do zasady nie budziła wątpliwości.

Jednak to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia, że taką szkodę rzeczywiście poniósł. Tymczasem na tę okoliczność powód nie powołał żadnych dowodów, czy to świadczących o odprowadzeniu bądź braku zwrotu tak odprowadzonego podatku VAT z tytułu prac wykonanych przez pozwanych. Tak samo w żaden sposób powód nie udowodnił, iż odprowadził podatek dochodowy w kwotach, które dochodzi od pozwanych.

Natomiast kwoty 18.761,83 zł powód dochodził solidarnie od pozwanych z tytułu niewłaściwego wykonania przez nich robót budowlanych. Według niego pozwani spowodowali wiele szkód, w szczególności polegających na uszkodzeniu oraz porysowaniu okien i szyb w budynku. Powód został obciążony przez Wspólnotę Mieszkaniową kosztem wymiany i naprawy wspomnianych uszkodzeń, ponadto Wspólnota obciążyła powoda kosztami robót porządkowych, kosztami wywozu nieczystości, kosztami zużytej energii elektrycznej oraz wody, a także kosztami wywozu złomu.

Na uzasadnienie swoich roszczeń powód przedstawił: pisma do pozwanych informujące o uszkodzonych oknach, pisma z dnia 17.12.2013 r. i 20.12.2013 r. informujące pozwanych o kosztach poniesionych przez niego w miejsce pozwanych, protokół odczytu wodomierzy, fakturę za wywóz nieczystości, w której płatnikiem jest Wspólnota Mieszkaniowa, umowę o dzieło pomiędzy Wspólnotą Mieszkaniową a H. P. i rachunek do tej umowy, wycenę likwidacji dokonaną przez M. B. na zlecenie Wspólnoty Mieszkaniowej.

Ponadto od D. W. (1) powód dochodził kwoty 7 693,59 zł z tytułu nienależnego świadczenia. Stwierdził, że wypłacił pozwanemu w sumie 40.078,59 zł. Pozwany nie wykonał jednak wszystkich prac objętych umową.

Po zakończeniu robót, według powoda, strony sporządziły rozliczenie wykonanych prac. Pracę pozwanego wyceniono na kwotę 32.385,00 zł.

Jednak i do tej części żądania powód nie przedstawił żadnego dowodu, iż wypłacił pozwanemu D. W. kwotę większą, niż wartość prac wykonanych przez tego ostatniego. Sąd Rejonowy podkreślił, że protokół rozliczenia prac wykonanych przez D. W. (1) sporządził sam powód oraz pozwany P. L. (1), który nie dysponował umocowaniem D. W., zaś sam protokół jest na tyle lakoniczny, iż przy braku podpisu pozwanego D. W. (1) nie pozwala w żaden sposób zweryfikować wartości prac do wypłaconej mu zaliczki. Zresztą takiego wniosku powód nie zgłosił.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 471 k.c. a contrario I art. 410 k.c. a contrario Sąd pierwszej instancji orzekł jak w sentencji. O kosztach orzeciono po myśli art. 113 ust. 1 uoksc.

Powód wniósł apelację od tego wyroku, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błędne ustalenie stanu faktycznego i w oparciu o powyższy zarzut powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji jest trafne i pomimo iż ocena dowodów została przeprowadzona w sposób lakoniczny, Sąd ten dokonał prawidłowej subsumpcji wydając zaskarżone rozstrzygnięcie.

Wprawdzie Sąd pierwszej instancji rzeczywiście nie przeprowadził dowodu z zeznań świadka M. J., ani też nie wydał postanowienia o pominięciu, czy oddaleniu tego wniosku dowodowego, jednakże okoliczność ta nie miała wpływu na prawidłowość rozstrzygnięcia i nie stanowiła podstawy do uchylenia wyroku wyroku. Według treści pozwu świadek miała zeznać na okoliczności wynikające z dokumentów przedstawionych przez powoda, a nadto powód na rozprawie nie podtrzymał tego wniosku.

Z treści apelacji wynika, iż skarżący w istocie zarzucił naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. Zarzut ten jest chybiony. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia tego przepisu wymaga wykazania, że Sąd pierwszej instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu.

W doktrynie i orzecznictwie przyjęte jest, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Jak prawidłowo przyjął Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 19 czerwca 2008 r. (sygn. akt I ACa 180/08, LEX nr 468598), jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Dla skuteczności zarzutu naruszenia powyższego przepisu nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie (por. wyrok SA w Szczecinie z dnia 27 marca 2014 r., I ACa 953/13).

Nie ulega też wątpliwości, iż poprawność rozumowania sądu (sędziego) powinna być możliwa do skontrolowania (uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia: 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00, LEX nr 52624; 29 września 2000 r., V CKN 94/00, LEX nr 52589; z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, LEX nr 52544; 19 czerwca 2001 r., II UKN 423/00, OSNP 2003, Nr 5, poz. 137; 14 marca 2002 r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906; 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499).

Zdaniem Sądu Okręgowego apelacja nie zawiera żadnych argumentów, które dawałyby Sądowi ad quem podstawy do zmiany, czy uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji, a jest jedynie wyrazem polemiki z generalnie prawidłowo poczynionymi przez Sąd a quo ustaleniami, jak i trafnymi, logicznymi wnioskami wynikającymi z ustaleń Sądu.

W tym miejscu należy dodać, iż Sąd Rejonowy błędnie jedynie uznał za bezsporny fakt, iż w umowie z 12 kwietnia 2013 r. pozwani zobowiązali się do wystawienia faktur VAT. Z § 8 umowy wynika tylko, że zapłata wynagrodzenia nastąpi na podstawie czterech faktur częściowych. Ponadto brak też zapisu, iż ustalone wynagrodzenie ryczałtowe jest w kwocie netto i miało być powiększone o podatek VAT. Już tylko z tej przyczyny powództwa były niezasadne.

Wbrew stanowisku skarżącego ustalenia faktyczne zostały poczynione właśnie w oparciu o dowody z dokumentów przedstawionych przez powoda, niezrozumiałą jest więc zarzut apelacji co do błędnego ustalenia stanu faktycznego. Natomiast nie ulega wątpliwości, iż przedstawione dokumenty nie były wystarczające do uwzględnienia obydwu powództw.

W konsekwencji należy stwierdzić, że Sąd pierwszej instancji wystarczająco wyjaśnił okoliczności niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy.

Mając na uwadze powyższe apelację należało oddalić jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

Joanna Rusińska Małgorzata Bartczak – Sobierajska Marek Lewandowski

(...)

Z/

1) (...)

2) (...),

3) (...)

T. 15.08.2016 r.